

7. STUDIJA

IZBAVLJENJE I UZVIŠENJE CRKVE

Izbavljenje Crkve Blizu—To će biti Vijesnik Izbavljenja Cijelog Čovječanstva—Datum toga Otprilike—Kako će Sveci Umaknuti Stvarima Koje Dolaze Na Svijet—Kako će joj i Kada Bog Pomoći—Način i Okolnosti Njenog Konačnog Izbavljenja—Najprije Izbavljeni oni koji Spavaju u Isusu—Promjena Živih Članova Crkve—Hoće Li Oni Umrijeti?—Blagoslovljeni su Mrtvi koji od sada umiru u Gospodinu.

„A kada sve to počne da se zbiva, uspravite se i podignite glavu, jer se približava vaše izbavljenje.“ (Luka 21:28)

SA SVJETILJKOM proročanstva mi smo pratili prekrasne događaje „žetve“ sve do njihovog vrhunca u velikom vremenu nevolje; i, ako imamo na umu da se unutar tog značajnog razdoblja treba desiti obećano izbavljenje i uzvišenje Crkve, središnje točke interesa za svece su sada vrijeme, način i okolnosti njihovog izbavljenja.

Naš nas je Gospodin poučio da čim se pred našim očima počnu odvijati događaji žetve, da bi smo tada trebali očekivati brzo ostvarenje naše slavne nade. I prema tome, dok mi sada obilježavamo nakupljajući dokaz tih znakova, mi podižemo naše glave i radujemo se u nadi slave koja će uslijediti; jer jutro dolazi, premda se na kratko, mora umiješati mračna noć. Ne to radovanje nije sebično u svom karakteru; jer izbavljenje i uzvišenje Crkve Kristove biti će vijesnik brzog izbavljenja cijele rase, od tiranije i tlačenja velikog porobljivača, Grijeha, od sjene i bolova bolesti, i od tamnice smrti: „Jer znamo da

cjelokupno stvorenje uzdiše i muči se u porođajnim bolima . . . očekujući . . . *oslobađanje* našeg tijela—„tijela Kristovog“ (Rim. 8:22,23); zato što, u skladu s Jehovinom pripremom, novi poredak ne može biti uspostavljen sve dok veliki vladar, potpuni Krist, Glava i Tijelo, ne dođe u potpunosti do moći.

Da se najprije mora dogoditi izbavljenje svetih i to nedugo nakon 1914 je očito, budući je, kao što ćemo vidjeti, izbavljenje tjelesnog Izraela određeno da se dogodi u to vrijeme, i gnjevnim narodima će tada biti autoritativno zapovjedbno da se primire, i oni će tada prepoznati moć Jehovinog Pomazanika. Koliko dugo će potrajati nakon 1914 a da će posljednji živi članovi tijela Kristovog biti proslavljeni, mi nismo izravno obavješteni; ali zasigurno neće biti sve dok njihovo djelo u tijelu ne bude bilo izvršeno; niti možemo razumno pretpostaviti da će oni ostati dugo nakon što je to djelo izvršeno. Sa te dvije misli na umu mi možemo otprilike procijeniti vrijeme izbavljenja.

Iako postoje jasni pokazatelji da će neki od živih članova tijela svjedočiti približavanju oluje i imati udjela u nekima od nevolja koje će ona donijeti, postoje također pokazatelji da nijedan od njih neće proći kroz nju cijelu, niti biti duboko u njoj. Gospodareve riječi, „Bdijte, stoga, i molite se u svako doba da se nađete *dostojnima umaknuti* svemu tome što se ima dogoditi“ (Luka 21:36), čini se da ukazuju na to. Ali ipak mi znamo da mi već prolazimo kroz početak tih nevolja (nevolja na nominalnoj Crkvi svojstveno njenom ispitivanju), i da smo mi već umaknuli, dok drugi na svim stranama padaju u pogrešku i nevjeru. Mi smo umaknuli, ne tako što smo bili uzeti sa scene nevolje, nego što smo bili podržani, ojačani i sačuvani usred svega toga sa Riječju Gospodinovom, našim

štitom i oklopom. (Ps. 91:4) Premda priznajući da na sličan način neki članovi tijela mogu preostati do samog kraja vremena nevolje, i proći kroz nju cijelu, a *ipak umaknuti* svoj dolazećoj nevolji, ipak je jasno, mi smatramo, da će svi članovi tijela biti u potpunosti izbavljeni—uzvišeni do slavnog stanja—prije nego dođu najgora obilježja nevolje—nakon što je tijelo potpuno i vrata zatvorena.

Mi smo vidjeli približavanje oluje proteklih godina; moćne vojske se sakupljaju i pripremaju za bitku, i svaka sljedeća godina svjedoči još ubrzanijem napretku prema prorečenoj krizi; ipak, iako mi znamo da neusporediva katastrofa uskoro mora baciti sav zakon i red u bezdan anarhije i kaosa, mi se ne bojimo; jer „Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji. Stoga, ne bojmo se kad se ljulja [nesređeno i u stanju raspadanja] zemlja [sadašnje organizirano društvo], kad se bregovi [kraljevstva] ruše u more [bezakoniti i neukrotivi ljudi]. Nek` buče i bjesne [sa raspravama suprotstavljenih frakcija] valovi morski, nek` bregovi [kraljevstva] dršću [od straha i nesigurnosti] od žestine [prijeteće i dižuće moći] njihove.“ (Ps. 46:1-3)

„Rijeka [Božja Riječ, izvor istine i milosti] i rukavci njezini vesele Grad Božji [Kraljevstvo Božje, Crkva—čak u svom sadašnjem embrio stanju, prije svog uzvišenja u moć i slavu], presveti šator Višnjega [svetište—Crkva u kojoj Svevišnji sa užitkom prebiva]. Bog je sred njega, poljuljat se neće,...Bog mu pomaže.“ (Ps. 46:4,5)

U sadašnje vrijeme mi shvaćamo tu obećanu pomoć, do pune mjere naših sadašnjih potreba, budući nam je naš Nebeski Otac ukazao povjerenje, upoznao nas sa svojim planovima i zasigurao nam svoju naklonost i podržavajuću milost, i čak nas

učinio suradnicima s njim. Tu ćemo pomoć razabrati u potpunosti na kraju našeg puta; i tada će nam biti još više pomognuto budući ćemo biti „promjenjeni“ u uzvišeniju sferu postojanja na što smo pozvani, i prema čemu se marljivo trudimo na našem putu.

Premda možemo biti sigurni da se ta „promjena“ posljednjih živućih članova tijela Kristovog neće dogoditi sve dok djelo koje im je povjereno dok su u tijelu nije dovršeno, mi smo obavješteni, kako je pokazano u prethodnom poglavlju, da će naše djelo ubrzo biti skraćeno—najprije postupno, i zatim potpuno i konačno, kada „dođe noć, kada nitko ne može raditi.“ (Ivan 9:4) I tama te „noći“ će biti raspršena jedino izlaskom Milenijskog sunca. Kad je naše djelo gotovo, i ta nas noć posvuda opkoljava, mi možemo očekivati ne samo da vidimo kako olujni oblaci postaju još mračniji, nego također osjetiti i čuti dižuće „vjetrove“ čiji će vrhunac biti divlji uragan ljudske strasti—vihor nevolje. Tada, budući ćemo završiti naše određeno djelo, na nama će biti da „stojimo,“ strpljivo, dok ne dođe naša „promjena.“ (Efež. 6:13)

Koliko će Gospodinu biti ugodno da dopusti da njegovi sveci stoje u prisilnoj dokolici toliko kad je u pitanju naše djelo, mi ne znamo, ali vjerovatno dovoljno dugo da pusti da njihova vjera i strpljivost izvrše svoje savršeno djelo. Tada će te vrline biti u potpunosti razvijene, ispitane i očitovane. Taj ispit ustrajnosti će biti konačan ispit Crkve. Tada „Bog će mu pomoći, kad [*njeno*] jutro svane“ (Ps. 46:5 NRP)—ne jutro koje ima svanuti svijetu kod svjetline njenog uzdizanja s njenim Gospodinom kao sunca pravednosti, nego u svitanju njenog jutra u kojem će ona biti promjenjena u prirodu i sličnost njenom Gospodinu. *Njeno* će jutro prethoditi Milenijskom jutru.

Da se ta mračna noć približava mi smo postali svjesni, ne samo iz Svetog Pisma nego i također kroz prijeteće znakove vremena; i čini se da je sudbina Crkve tada, toliko kad se radi o njenoj ljudskoj karijeri, ocrtana u završnim poglavljima života Ilije i Ivana Krstitelja, na što je već bilo ukazano.* Obezglavljivanje jednoga, i vihor i ognjena kola koja su odnijela drugoga, najvjerojatnije ukazuju na nasilje nad posljednjim članovima tijela Kristovog. Ipak Sion se ne treba bojati; jer Bog je usred njega i pomoći će mu. Njezino je posvećenje u smrt, i njena je prednost da dokaže svoju vjernost: „Nije učenik nad svojim učiteljem ni sluga nad svojim gospodarom. Dovoljno je učeniku da bude *kao* njegov učitelj i služi kao njegov gospodar.“ (Mat. 10:24,25)

Djelo širenja istine će biti zaustavljeno kao štetno po njen sistem, vrlo vjerovatno u nastojanju samosačuvanja od strane „Babilona Velikog“—„tzv. Kršćanstva“—kada ona vidi da njena moć u politici, mješanju u politiku i praznovjerju slabi. I vjerovatno će u tom trenutku klasa Ilije, ustrajući u objavljivanju istine do kraja pretrpjeti nasilje, otići u slavu i umaknuti od najgorih obilježja velikog vremena nevolja koja dolaze—baš u krizi zbivanja kad će ljudi početi osjećati da moraju posegnuti za očajnim mjerama, da održe teturajuću strukturu Svijeta Kršćanstva.

Premda točno vrijeme izbavljenja ili „promjene“ posljednjih članova tijela Kristovog nije navedeno, *prosječno je vrijeme* ipak jasno očito, *ubrzo nakon što su „vrata“ zatvorena* (Mat. 25:10); nakon što će istina, koju Babilon sada počinje smatrati svojim neprijateljem, i kako se bude računalo na njeno uništenje, postati općenito poznata i koja je naširoko raširena;

*Svezak Dva, str.260-263

nakon što „tuča“ u znatnoj mjeri otplavi utočište od laži; i nakon što sada tinjajuća i prijeteća mržnja istine time bude bila pobuđena na protivljenje toliko nasilno i toliko općenito da učinkovito zaustavi daljnji napredak djela u koje su sveci uključeni. I Bog će to dopustiti čim svi izabrani budu bili „opečaćeni.“ Međutim, što god od nevolje ili naizgledne katastrofe može očekivati svece dok ostaju u tijelu, i zaustaviti djelo koje je za njih poput hrane i pića, neka nas utješi prisjećanje na činjenicu da nas ništa neće snaći bez znanja i dopuštenja našeg Oca, i da će u svakoj kušnji vjere i ustrajnosti njegova milost biti dovoljna onima koji ostaju u njemu, i u kojima prebiva njegova Riječ. Gledajmo preko zavjese, i držimo oko vjere usredotočeno na nagradu našeg nebeskog poziva, koju Bog čuva za one koji ga ljube—za pozvane i vjerne i izabrane u skladu s njegovim naumom. (Otkr. 17:14; Rim. 8:28)

Dok mi tako možemo razumno i Biblijski procijeniti vrijeme i okolnosti potpunog izbavljenja Crkve, *način* njenog proslavljenja postaje sve više pitanje dubljeg zanimanja. I mi opet dolazimo k božanskim objavama za upit.

Pavao, kao prvo objavljuje, „Ali ćemo se *svi* izmjeniti [živi ništa manje od mrtvih svetaca]; jer se ovo raspadljivo treba odjenuti u neraspadljivost i ovo smrtno treba se odjenuti u besmrtnost. Tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstvo Božje, niti pak raspadljivost baštiniti neraspadljivost.“ I ta „promjena“ iz smrtnosti u besmrtnost, on nas uvjerava, neće biti ostvarena postupnim razvojem, nego će biti momentalna—„u trenutku, u tren oka,“ pod zvukom „posljednje trublje“—koja već trubi.* (1.Kor. 15:53,50,52)

*Vidi Svezak Dva, Poglavlje 5

Nadalje, zapaziti ćemo red: neki će biti proslavljeni ili „izmjenjeni“ prvi, a drugi poslije. Dragocjena je bila u očima Gospodinovim smrt njegovih svetaca (Ps. 116:15): i premda je većina njih dugo spavala, nijedan od njih nije bio zaboravljen. Njihova su imena zapisana na nebesima kao prihvatljivih članova Crkve Prvorodjenih. I Apostol objavljuje da živi, koji su preostali do prisutnosti Gospodine, nipošto neće prethoditi onima koji su zaspali. (1.Sol. 4:15) Oni koji spavaju u Isusu ne trebaju čekati u snu da živi pripadnici završe svoj put, nego su uskrsnuti odjednom, kao jedno od prvih Gospodinovih djela kada on uzima svoju veliku moć u ruke. I tako će ti članovi Krista koji su zaspali imati prednost u ulasku u slavu.

Točan datum buđenja usnulih svetaca nije izravno naveden, ali ga se jasno da izvesti iz usporedbe našeg Gospodina o mladom plemiću. Nakon što je primio kraljevstvo i vratio se, prvo djelo plemića (koji je predstavljao našeg Gospodina Isusa) bilo je pravljenje računa sa slugama (njegovom Crkvom) kojima je tijekom njegove odsutnosti bio povjeren vinograd, i nagrađivanje vjernih. I budući da nam Apostol govori da će se prvo praviti račun s mrtvima, mi možemo razumno zaključiti da se je njihovo nagrađivanje dogodilo čim je naš Gospodin, nakon svog povratka, uzeo u ruke svoju veliku moć.

Saznati datum kad je naš Gospodin počeo iskazivati svoju moć bi prema tome značilo otkriti vrijeme kad su njegovi usnuli sveci bili probuđeni u život i slavu. I da bi smo to uradili trebamo se samo prisjetiti paralelizma Židovskog i Evandeoskog perioda. Gledajući unatrag na predsluku, mi vidimo da je u proljeće A.D. 33, tri i pol godine nakon početka Židovske žetve (A.D. 29), naš Gospodin predožbeno uzeo u ruke svoju moć i počeo iskazivati kraljevski autoritet.

(Vidi Mat. 21:5-15.) I očito je da je jedini cilj tog postupka bilo obilježiti paralelnu točku vremena u ovoj žetvi, kada on bude u stvarnosti preuzeo kraljevsku dužnost, moć, itd., naime u proljeće 1878, tri i pol godine nakon njegovog drugog dolaska na početku razdoblja žetve, u jesen 1874. Budući je tako ukazano na 1878 kao na datum kad je Gospodin počeo uzimati u ruke svoju veliku moć, razumno je zaključiti da je tada počelo podizanje njegovog Kraljevstva, prvi korak kojega će biti oslobođenje njegovog tijela, Crkve, među kojima će usnuli članovi imati prednost.

I budući da se uskruće Crkve mora dogoditi u neko vrijeme tijekom ovog razdoblja „kraja“ ili „žetve“ (Otkr. 11:18), mi držimo da je najbolji zaključak ukazivanje, i ono koje je u savršenom skladu sa svim Gospodinovim planom, da su u proljeće 1878 svi sveti apostoli i drugi „pobjednici“ Evanđeoskog doba koji su spavali u Isusu bili podignuti kao duhovna bića, poput njihovog Gospodina i Učitelja. I dok mi prema tome, zaključujemo da je njihovo uskrsnuće sada ostvarena činjenica, i da su time oni isto tako kao i Gospodin prisutni na zemlji, činjenica da ih ne vidimo nije prepreka vjeri kada imamo na umu da su oni sada, poput njihovog Gospodina, duhovna bića, i poput njega, nevidljivi ljudima. Činjenica da su oni nevidljivi, da grobovi nisu nađeni otvorenima i praznima, i da se nijednog nije vidjelo da ide iz groblja, nisu prigovori takvima koji su naučili što očekivati—takvima koji shvaćaju da naš uskrsli Gospodin nije ostavio nikakvu rupu u zidovima sobe u koju je ušao i napustio ju dok su vrata bila zatvorena; koji se sjećaju da nitko nije vidio uskrslog Otkupitelja izuzev nekolicine, kojima se posebno i čudesno *pokazao*, da bi oni mogli biti svjedocima njegovog uskrsnuća; koji se sjećaju da se on pojavio u različitim tjelima da bi spriječio te svjedoke da pretpostavljaju da je on i dalje bio u tijelu ili da je bilo koje od

tih tijela koje su vidjeli bilo njegovo slavno, duhovno tijelo. Takvi koji imaju na umu da je jedino Savao iz Tarza vidio Kristovo duhovno tijelo, i to čudom, dok ga drugi uokolo nisu vidjeli, i to na račun svog vida, lako će shvatiti da to što oni nisu vidjeli uskrse svece sa svojim doslovnim očima više nije prigovor činjenice njihovog uskrsnuća od onog da nisu vidjeli Gospodina tijekom ove žetve, i da nikada nisu vidjeli anđele, koji su, tokom Evanđeoskog doba, bili „službujući duhovi, poslani da služe onima koji će baštiniti spasenje.“*

Trebalo bi zapaziti da naše vjerovanje da je *podizanje*, ili dolazak na vlast, Kraljevstva počelo, u Travnju 1878, počiva na točno istom temelju kao i naše vjerovanje da je Gospodin postao prisutan u Listopadu, 1874, i da je žetva počela u to vrijeme. Tada je „gora [kraljevstvo] doma Gospodinova,“ Crkva, počela biti „uzvišena iznad bregova [kraljevstava]“ zemaljskih, i tada je počelo djelo suđenja „Babilonu,“ tzv. Kršćanstvu, i počela je priprava za konačan pad svih nacija cijelog svijeta.

Niti je izvan sklada s tom mišlju, da je većina od Crkve bila uzvišena, dok je nekolicina posljednjih pripadnika tog kraljevskog svećenstva još uvijek „živa i preostala“; jer, kao što smo vidjeli, Apostol je prerekao sam taj redosljed. Biti među onima koji preostaju nije obeščašćujuće; i biti među samim posljednjima od onih koji će biti „izmjenjeni“ neće biti sramota. Nekoliko biblijskih citata pokazuje da postoji posebno djelo za posljednje pripadnike tjela koje trebaju napraviti s ove strane zavjese, kao jednako važan i bitan dio djela Kraljevstva poput onog proslavljenih članova s druge strane zavjese. Dok proslavljena Glava i oni članovi tijela s druge strane zavjese imaju potpuni nadzor velikih promjena

*Vidi Svezak Dva, Poglavlje 5

koje su sada u tijeku i koje imaju biti uvedene u svijet, sučlanovi koji ostaju u tijelu su zastupnici Kraljevstva u objavljivanju, riječju, pisanjem, knjigama i traktatima, „dobre vijesti o velikoj radosti, koja će biti za sav narod.“ Oni govore svijetu blagoslovljene novosti o Božjem milostivom planu vjekova, i da je blizu vrijeme za slavno dovršenje tog plana; i oni pokazuju, ne samo na dolazak velikog vremena nevolje, nego također i na blagoslove koji će ga slijediti kao rezultat uspostave Božjeg kraljevstva u svijetu. Preostalim članovima je prema tome dano veliko i važno djelo: to je zaista djelo Kraljevstva, i popraćeno je sa blagoslovima i radostima Kraljevstva. Premda još uvijek u tijelu i provodeći dodijeljeni im rad samopožrtvovno, i unatoč mnogom protivljenju, oni već ulaze u radosti njihovog Gospodina—radosti punog cijenjenja božanskog plana i prednosti izvršavanja tog plana, i, zajedno s njihovim Gospodinom i Otkupiteljem, nuđenja vječnog života i blagoslova svim narodima na zemlji.

Prorok Izaija je jasno ukazao na njih s njihovom porukom kao na „noge“ ili posljednje pripadnike tijela Kristovog u tijelu, kada kaže: „Kako su krasne na gorama [kraljevstvima] *noge onoga koji* donosi dobre vijesti, koji objavljuje mir; koji donosi dobre vijesti o dobru, koji objavljuje spasenje [izbavljenje]; koji Sionu govori: Bog tvoj *vlada* [Kristova vladavina, koja će donijeti *izbavljenje*, najprije Sionu, i na koncu svemu uzudišućem stvorenju, je počela]! Tvoji će stražari glas podići; jednoglasno će pjevati: jer će [jasno] oko u oko vidjeti kada GOSPODIN ponovno dovede Sion.“

Jadne, zgnječene „noge,“ sada prezrene od ljudi, nitko do li vas samih ne može u potpunosti cijeniti radost koju imate u objavljivanju sadašnje istine, govoreći Sionu da je blizu vrijeme za uspostavu Kraljevstva, i u objavljivanju da

Emanuelova vladavina pravednosti, koja uskoro ima biti uvedena, treba blagosloviti sve narode na zemlji. Međutim, iako prezrene od ljudi, „nogu“ Krista i njihov sadašnji zadatak su visoko cijenjeni s druge strane zavjese od proslavljenih sučlanova tijela i od njihove slavne Glave, koji je spreman priznati takve vjerne pred svojim Ocem i svim njegovim svetim glasnici.

Zadatak nogu, koji nije beznačajan dio djela Kraljevstva, biti će ostvaren. Premda je njihova poruka popularno omražena i ozloglašena i oni su prezreni od svijeta kao ljudi (zbog Krista)—kao što su bili svi njegovi *vjerni* sluge tokom cijelog Evanđeoskog doba—ipak, prije nego svi budu bili „izmjenjeni“ i pridružili se proslavljenim članovima s one strane zavjese, oni će, kao zastupnici Kraljevstva, ostaviti takve izvještaje o tom Kraljevstvu i o njegovom sadašnjem i budućem djelu, što će biti veoma vrijedna informacija svijetu i nerazvijenoj i preopterećenoj djeci Božjoj, koja iako posvećena Bogu, neće uspjeti trčati tako da osvoje nagradu našeg nebeskog poziva.

I neka ne bude zaboravljeno da će svi koji su od „nogu“ tako biti uključeni u objavljivanje tih *dobrih* vijesti i u govorenju Sionu, „Bog tvoj *vlada!*“—Kristovo Kraljevstvo je počelo! I svi koji su pravi stražari mogu u ovo vrijeme jasno vidjeti, kao jedan čovjek, i mogu zajedno skladno pjevati novu pjesmu Mojsija i Janjeta—pjesmu Obnove, tako jasno naučavanu, ne samo u Mojsijevu zakonu, koji je bio „sjena budućih dobara,“ nego također i u jasnijih otkrivenjima Janjeta Božjeg sadržanima u Novozavjetnim zapisima—govoreći, „pravedni su i istiniti putovi tvoji.“ „Jer svi će narodi doći i klanjati se pred tobom.“ (Otkr. 15:3,4)

Jedan po jedan od klase „nogu“ će otići iz sadašnjeg stanja, u kojem su često bili umorni i ranjeni, no ipak se uvijek radujući,

s onu stranu zavjese; „*izmjenjeni*“ u trenutku, u treptaju oka, iz smtnosti u besmrtnost, iz slabosti u snagu, iz sramote u slavu, iz ljudskog u nebesko stanje, iz životinjskih u duhovna tijela. Njihovo *djelo* neće prestati s tom promjenom; jer svi oni koji će biti smatrani dostojnima te promjene u slavu već će biti upisani u službu Kraljevstva s ove strane zavjese: s promjenom će samo prestati obilježja umora i truda—„Neka otpočinu od svojih *napora*; i prate ih *djela* njihova.“ (Otkr. 14:13)

„Promjena“ će te pripadnike „nogu“ dovesti u isto zajedništvo i slavu i moć u koje su već ušli članovi koji su spavali: oni će biti „uzeti“ iz zemaljskih stanja kako bi bili ujedinjeni „zajedno,“ „s njihovim Gospodinom u *zraku*“—na položaj duhovne kontrole nad svijetom. Kao što je već pokazano,* „*zrak*“ koji je ovdje spomenut simbolizira *duhovnu vladavinu* ili silu. Sotona je dugo zauzimao položaj „kneza vlasti zraka“ (Efež. 2:2), i kao svoje suradnike i suvladare u njemu koristio je mnoge od velikih u Babilonu, koji su, pod njegovim zasljepljujućim pogreškama, zaista mislili da služe Bogu. Međutim u određeno vrijeme sadašnji „knez vlasti zraka“ biti će vezan, i više neće zavoditi; i sadašnja će nebesa, veliki Antikristov sistem, „s velikim praskom uminuti,“ dok će novi knez vlasti zraka, pravi duhovni vladar, Krist Isus, preuzeti vlast i uspostaviti „nova nebesa,“ sjedinjujući sa sobom u toj moći ili „zraku“ svoju nevjestu, „pobjednike“ Evanđeoskog doba. Tako će „nova nebesa“ nadomjestiti sadašnje sile „zraka.“

Međutim moraju li svi umrijeti? svi od „nogu“ koji će biti živi i preostati do prisutnosti Gospodinove? Da; oni su se svi posvetili—„sve do smrti“; i za njih je izrazito zapisano da svi

*Svezak Prvi, A318

moraju umrijeti. Niti jedan biblijski citat ne proturječi toj misli. Bog objavljuje preko Proroka—„Rekoh: Vi ste bogovi [moćni], i svi ste vi *djeca* Svevišnjega [Boga], ali ćete *kao ljudi* umrijeti i pasti kao jedan od knezova.“ (Ps. 82:6,7)

Riječ ovdje prevedena sa „knezovi“ označava poglavare ili glave. Adam i naš Gospodin Isus su dvije glave na koje je ovdje ukazano. Obojica su umrli, ali iz različitih razloga: Adam zbog svog vlastitog grijeha, Krist kao spremna žrtva za grijeh svijeta. I sva Kristova Crkva, opravdani vjerom u njegovu žrtvu, se *smatra* oslobođenom od Adamovog grijeha, i također od smrtne kazne koja je vezana za taj grijeh, da bi oni mogli imati udjela s Kristom kao sužrtvovatelji. Kao takvih sužrtvovatelja s Kristom smrt svetaca je cijenjena od Boga. (Ps. 116:15). Sučlanovi tijela Kristovog, kada umru, su prepoznati kao „mrtvi s Kristom,“ „srasli zajedno *smrću* sličnom *njegovoj*.“ Oni padaju kao jedan od knezova—ne kao prvi, nego kao drugi Adam, kao članovi Kristovog tijela, dopunjujući ono što preostaje Kristovim mukama. (Kol. 1:24)

Da je naziv „bogovi,“ moćni, u ovom odlomku primjenjen na sve Sinove Svevišnjega Boga, koji će biti sunasljednici s Kristom Isusom, nasljednikom svega, je jasno pokazano s ukazivanjem na to od našeg Gospodina. (Ivan 10:34-36)

„Ali ćete kao ljudi *umrijeti*“; međutim, „evo, kazujem vam tajnu: *Nećemo svi usnuti*.“ Umrijeti je jedna stvar, „spavati“ ili ostati nesvjestan, mrtav, je posve nešto drugo. Božje svjedočanstvo je prema tome, da svi sveci moraju umrijeti, ali da neće svi usnuti. Naš je Gospodin umro, i zatim je spavao sve do trećeg dana, kada ga je Otac podigao. Pavao i drugi apostoli su umrli, i tako su „usnuli,“ da počivaju od truda i umora, da „spavaju u Isusu,“ i da čekaju na obećano uskrsnuće

i udio u Kraljevstvu kod drugog Gospodinovog dolaska. U skladu s time, kad je bilo vrijeme za podizanje Kraljevstva, bilo je vrijeme i za njihovo buđenje iz smrtnog sna. Zašto da se nastavi njihovo čekanje i spavanje *nakon* što je Gospodin prisutan i došlo je vrijeme za Njegovo Kraljevstvo? Nema potrebe za tim; i stoga mi vjerujemo, da oni više ne „spavaju“, nego su sada podignuti i sa svojim su Gospodinom i u njegovom obličju. I ako nastavljanje njihovog spavanja u smrti više nije potrebno, onda nije potrebno niti da bilo koji od svetaca koji sada umre u ovo vrijeme Gospodinove *prisutnosti* i podizanja njegovog Kraljevstva da „spavaju“ ili *čekaju u smrti* na uskrsnuće u neko buduće vrijeme. Ne, hvala Bogu! Životodavac je prisutan; i od 1878, kad je on uzeo u ruke svoju veliku moć i počeo pokazivati svoj autoritet nijedan od njegovih udova ne treba više spavati. Stoga je, za sve pripadnike „nogu“ koji umru od toga datuma, trenutak smrti trenutak promjene. Oni umiru kao ljudi i poput ljudi, ali *u istom* trenutku postaju poput njihovog Gospodina, slavna duhovna bića. Oni su uzeti od zemaljskih stanja, da zauvijek budu s Gospodinom—„u zraku“—u Kraljevskoj moći i slavi.

Nakon što je naš Gospodin ostvario žrtvu svoju ljudske prirode i bio podignut od mrtvih, promjenjen u duhovno biće, on je objavio, „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“ (Mat. 28:18) I Krist neće biti potpun i u potpunosti opunomoćen za kasnije veliko djelo obnavljanja svega dok svi članovi Krista ne budu slijedili primjer Glave, i završili žrtvu u smrti.

So obzirom na te stvari, kako je puna značenja izjava, „Blagoslovljeni su mrtvi koji *od sada* umiru u Gospodinu.“ Jest, govori Duh, neka otpočinu od svojih napora; i prate ih djela njihova.“ Smrt nigdje u Svetom Pismu nije prikazana ni u kom smislu kao blagoslov, izuzev u ovom jednom slučaju, i ovdje je

posebno ograničeno i učinjeno primjenjivim na izvjesno posebno vrijeme*--„od sada.“ I čak i tada, to je blagoslov samo jednoj posebnoj klasi—„*mrtvima* koji umiru.“ Ovaj se izraz ne smije smatrati zabludom, nego vrlo istaknutim i snažnim opisom male klase kojoj će smrt biti blagoslov. Ova klasa sačinjava „Njegove noge.“ I, kao što je već pokazano, svaki član tijela Kristovog mora završiti svoju žrtvu u stvarnoj smrti.

Samo su oni *mrtvi* koji umiru. Oni su računati od Boga da su već mrtvi, i potaknuti su da se i sami smatraju: „*mrtvima* grijehu.“ Ni za jedne druge mrtve ljude ne može se reći da umiru nego samo za ovu klasu mrtvih, koja mora završiti svoj put žrtve u stvarnoj smrti.

Tako će Bog pomoći Sionu u svanuće njenog jutra—u jutro vječnog dana Kristovog trijumfa. Tako on njoj već pomaže. Jedan po jedan, neprimjetno za svijet, sveci sada bivaju izmjenjeni, i pridružuju se grupi pobjedničke Crkve; i oni koji preostaju do zadnjega objavljuju vječno evanđelje sve dok se vrata ne zatvore i sva prilika za rad dođe kraju. Oni će tada „*stajati*“ u vjeri i strpljenju i očekivati njihovu promjenu prihvaćajući radosno izbavljenje na koji god to način Gospodinu bilo ugodno da dopusti da se ostvari.

Oni će tako biti spašeni od velikog uragana nevolje koja će uslijediti po njihovom odlasku, isto tako kao i sačuvani u prednjem djelu bitke u kojoj će *tisuća* pasti u nevjerstvo, i biti svladani s različitim pošastima pogreške, pored *onoga* koji će stajati. (Ps. 91:7)

*Kada ćemo, u idućem svesku, razmatrati prekrasne vizije Apostola Ivana u Otkrivenju, jasno će se vidjeti da se vrijeme koje je ovdje istaknuto sa izrazom „od sada,“ kako je obilježeno događajima, usko sinkronizira sa 1878 naznačene s proročanstvima kako je ovdje naznačeno.

Kako se vrijeme nevolje približava, mi trebamo stoga očekivati da se Crkva u njenom sadašnjem stanju, klasa Ilije i Ivana, smanjuje u utjecaju i broju, dok će Krist u pobjedi i slavi, od istog tijela s druge strane zavjese, rasti, kao što je Ivan proročanski naznačio. (Ivan 3:30)

Još samo malo

„Još malo i naše će borbe biti gotove;
 Još malo, naše će suze biti otrte;
 Još malo, Jehovina će moć
 Pretvoriti našu tamu u nebeski svijetli dan.

„Još malo, strahovi koji nas često okružuju
 Pripadat će sjećanjima prošlosti;
 Još malo, ljubav koja nas je tražila i našla
 Promjenit će naš plač u nebesku radosnu pjesmu.

„Još malo! To uvijek se približavajuće sve je bliže—
 Sjajno svitanje tog slavnog dana.
 Blaženi Spasitelju, učini našu duhovnu viziju još jasnijom,
 I vodi, O! vodi nas blistajućim putem.

„Još malo, O blaženo očekivanje!
 Za snagom da trčimo sa strpljenjem, Gospodine, mi vapimo.
 Naša srca poskakuju od zanosnog očekivanja:
 Naše sjedinjenje sa Ženikom se približava.“